

Čtení na pokračování,
Část patnáctá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola VIII/2 ... pokračování

Doba, kterou Nektarios strávil v této nádherné zemi, v něm zanechala mnoho vzpomínek, a ty bude vždy opatrovat. Jednou z nich byla vzpomínka na návštěvu patnáctiletého mladíka zrovna po prvních Velikonocích, které tam strávil. Pro Nektaria to byla zvláště náročná doba, protože dokončoval vytištění své knihy Zjevení Boha ve světě¹. Díky mnoha úsporám a úsilí se mu konečně podařilo poslat ji k vytištění, a nyní, když byla přijata, nakladatel mu každé čtyři dny posílal opravené a upravené kopie. Není nutno zdůrazňovat, že jak se Nektarios pokoušel práci zvládnout, mnoho nocí nespal.

Nektarios nikdy neodmítl nikoho, kdo ho chtěl navštívit, dokonce ani kočky, které od něj očekávaly zbytky jídla. Takže když tento mladý muž přišel, Nektarios jej pustil dovnitř. Chlapec měl na sobě obnošené keprové oblečení, levné opánky a oholenou hlavu. Byl vysoký, měl nažloutlou pleť a vypadal velmi ztrápeně.

„Otče,“ řekl. „Minulou neděli jsem navštívil Vaše kázání, to, kde jste kázal o vině a hanbě. Víte, já ... narodil jsem se bez otce.“

„Posaď se, mé dítě, a dovol mi nabídnout ti nějakou sladkost“

„Děkuji, ale je pozdě ... ale to nevádí.“

Chlapec váhal. Když jej Nektarios nakonec přemluvil, aby si sedl, chlapec se zhroutil v pláči.

„Zabiju se, otče, už to nemohu vydržet. Půjdu a skočím do zeleného moře a utopím se. Matka stále pláče a kamkoliv přijdu, říkají mi bastarde. Kvůli tomu jsem opustil školu. Teď jsem učněm v loděnici, ale je to ještě horší.“

„Kde je tvoje matka?“ zeptal se soucitně Nektarios.

„Nechodte jí nic říkat, nebo se zabiju o to dřív. Je mi jí líto, nevím, proč zhřešila. Byla vdaná, nebo to tak aspoň říká, za tesaře lodí, ale ten odjel s piráty a nikdy se nevrátil. Nechal ji mladou a samotnou, bez peněz, bez ochrany. To mi říká. Jen Bůh zná pravdu, otče. Co můžu ještě říct; je to má matka a je mi jí líto. Mohla si ode mě nechat pomoci, ale neudělala to. I když bych byl raději, kdyby to udělala, protože bych nikdy nebyl vystaven pomluvám a zavržení. Přišel jsem za Vámi, abyste prosil Boha, aby se smiloval nad mojí matkou; a tak se budu cítit volný skončit konečně svůj život.“

Chlapec měl oči rudé od pláče a duše byla naplněna úzkostí. „Dítě moje, dítě moje,“ zvolal Nektarios, když si stoupl, aby se k mladíkovi přiblížil. „Copak nevíš, že Bůh, jak Jej správně nazýváš, se stará zvláště o ty, kdo nemají otce, jako ty. Farizeové nazývali dokonce Pána Ježíše bastardem a někteří židé mu tak říkají dodnes. Já jsem, mé dítě, jen obyčejný duchovní, který pouze zastupuje Pána, ale postarám se o tebe. Takže od teď, když se na tebe někdo odváží takto zavolat, přijď a řekni mi to. Myslím, že už se cítíš trochu lépe, prosím nemysli už nikdy na to, že si vezmeš život. Každý život je vzácný a je Božím darem a jen On může rozhodnout, kdy má skončit. Kdykoliv se budeš cítit smutný, mluv k Bohu, a když budeš chtít, přijď zase za mnou. Takto ti slibuji, že se nebudeš cítit natolik sklíčený, aby sis chtěl vzít život. Pověz mi, chtěl bys cestovat?“

Chlapec se na Nektaria zvědavě podíval a zašeptal: „Já nemám peníze.“ „Jako otec to pro tebe zařídím. O všechno se postarám“.

Díky almužnám, které dával chudým a vydávání knih, neměl během tohoto období života dostatek peněz ani na to, aby si koupil noviny.

„V tom případě bych samozřejmě chtěl. Vy mně zachráníte!“

„Ode dneška mě považuj za svého rodiče. Žádám tě jen o trochu větší trpělivost, abych mohl napsat nějakým lidem, které znám, a obdržet jejich odpověď. Plánuji poslat tě do města Káhiry v Egyptě. Lidé, u kterých bys pobýval, jsou samozřejmě přátelští, ty budeš současně pracovat a studovat. Budeš se učit Písmu, abys později byl schopen chválit svého dobrodince, Pána Ježíše Krista. Už neplač a přijď pozítří do chrámu, abych nad tebou mohl přečíst modlitby za odpuštění a ty se můžeš kát za to, že sis chtěl vzít život. Vzhledem k tvému věku budu tento hřích považovat za spáchaný za polehčujících okolností.“

Chlapec byl tak pohnutý, že přistoupil k Nektariovi a zcela impulsivně před ním padl na kolena. Stále ještě plakal a mezi vzlyky byl schopný říci: „Otče, opravdu nikdy jsem nezažil tolik shovívavosti. Zachránil jste mně z hrobu, od předčasné smrti. Děkuji, otče. Děkuji, Ježíši. Buď pochváleno Jeho jméno.“

Nektarios bral tuto příhodu velmi vážně, a tak se vydal vyhledat chlapcovu matku. Když ji našel, řekl jí, že krátký výlet bude pro chlapce potřebný a že mu udělá dobře. Když uběhly dva měsíce, chlapec, který se jmenoval Stephano, odcestoval do Alexandrie. Už nikdy neslyšel nadávku, kterou se mu posmívali. Pracoval pro laskavé lidi a studoval na nejlepších školách ve společnosti. Když byla Nektariova kniha konečně vytištěna, byla prodělečná, a tak mu vznikl další dluh. Byl jako u vytržení, když viděl svá slova vytištěná, takže rozdával kopie mnoha lidem zdarma.

V místních novinách Euripos, se objevil titulek:

Nejctihodnější metropolita pentapolský Nektarios vydal knihu: Zjevení Boha. Kniha má tři části. V první části probírá vzdělaný autor zázraky a

dokazuje, že nejsou logicky nemožné. Ve druhé části nabízí rozsáhlejší diskusi ke stejnému tématu a vyvozuje z toho, že Bůh se zjevuje ve světě. Ve třetí části ukazuje Boží zjevení v průběhu historie. Kniha je velmi poučná a užitečná k posílení víry a velmi všechny nabádáme, aby si ji přečetli. Je odkázána lidem z Chalkidy a Kymi a je volně distribuována autorem, který utratil spoustu peněz k prospěchu, pomoci a výuce křesťanů.

O dva měsíce později se mu přihodil podobný případ jako se Stephanem. Tentokrát však byla Nektariovou návštěvnicí mladá dívka. Neměla víc než patnáct let, průměrně vysoká, s lehkou nadváhou a chudě oblečená. Objevila se jedno ráno po liturgii, klekla si před Nektariem a vytrvale vzlykala.

„Můj otče, Vaše Eminence ...“ koktala. „Můj otec se jednou rozčílil na mého strýce, svého bratra, kvůli nějakému dělení půdy, a zabil ho. Co se teď stane se mnou a mými dvěma sestrami, když ho zatkla policie? Zkoušel s nimi bojovat, ale podařilo se jim ho zneškodnit a zavřeli ho do Naupli se zločinci. Brzy ho pověsí.“

Nektarios byl zaražený. Soucitně na ni hleděl a myslel na to, jakým slzavým údolím je svět. Ona byla zcela ponořená do své bolesti a on se cítil jaksi bezmocný.

Konečně se zeptal: „Jak se jmenuješ?“

„Rhodopi,“ odpověděla.

„Poslouchej mě, Rhodopi, musíš přestat plakat.“

„Ano, ale mně nezbyvá nic jiného než se zabít.“

„Jsi příliš mladá a máš tolik života před sebou na to, abys takto přemýšlela,“ odpověděl Nektarios. „Zařídím, aby tvého otce navštívil v Naupliu kněz a zachránil jej.“

„Jak, jak by ho mohl zachránit?“ ptala se zmateně dívka.

„Zachrání ho z hříchu, ze smrtelného hříchu vraždy.“

„Vaše snaha bude marná. Pověsí ho,“ odpověděla dívka se vší nevinností dětství.

„Lidé jej mohou pověsit ... Mají své vlastní zákony. Nicméně Bůh ho neopustí, mé dítě. Kdyby ho opustil, satan by ho pověsil znovu a potom bys měla vsutku dobrý důvod plakat pro něj a cítit bolest. Ale kvůli Tobě a Tvým sestram to Bůh nedovolí a to je, proč se o to musím postarat. Máte matku?“

"Máme."

"Dobrá, ode dneška budu stát při Tobě a Tvé matce. Pokusím se Ti najít zaměstnání. A zkusím Ti dokonce, budu-li naživu, jednou najít ženicha."

"Cože, otče? Jak byste to mohl udělat zrovna teď, když nás všichni tady opustí, a mé sestry a já pro ně budeme jen vrahovy dcery."

"Pošlu tě pryč do Egypta a budu se o tebe starat. Od teďka budu slovem i skutkem tvůj otec. Boží láska je nezměrná. Na nikoho nezapomene."

Znovu se zcela vážně chopil této záležitosti a zodpovědnosti. Napsal několik dopisů a díky podpoře paní Jenny Demosthenes Horemis, neteře svého

starého dobrodince, byl schopen nechat zaměstnat matku s dcerami v bohatých domech v Egyptě.

Mezitím přišel dopis z ministerstva o Nektariově přeložení. Znovu musel Nektarios vytrhnout své kořeny. Nyní byl poslán do Sparty, aby se stal kazatelem v Lakonijské prefektuře.

Všichni lidé na Euboi, ať už byli či nebyli členy jeho církevní kongregace, byli vzrušeni a v pozdvižení, když se tu novinu dozvěděli. Ačkoliv jej nepřijali ze začátku zrovna nejlépe, stal se postupně velmi milovaným a respektovaným.

Nektariovy osobní pocity byly smíšené. Byl rozrušený z představy, že se bude znovu stěhovat, a z toho, že už více neuvidí malebné pláže Euboie, nádherné řeky a nekonečné lesy. Nicméně radostně přijal Boží vůli a byl šťastný, že má možnost sloužit dalším pravoslavným křesťanům. Byl únor roku 1892 a v Euboi strávil pouze rok.

V neděli, která následovala poté, co se dozvěděl o překladu, oznámil svůj odjezd. Z kazatelny v metropolii v Chalkidě se s euboiskými loučil. Lidé odpovídali se slzami a smutkem v obličeji. Zármutek přiměl lidi pokusit se, aby tam Nektaria ponechali. Ve skutečnosti byly žádosti tak mohutné, že v pouhých čtrnácti dnech bylo přeložení odvoláno.

Nektarios byl přemožen vděčností k lidem, z nichž mnohé ani neznal, a kteří jej očividně tak milovali. Kamkoliv přišel, zdravili ho jak rybáři, tak obchodníci, a s úctou si před ním sundávali klobouky. Všem jim říkal: "Bratři ... mé děti ... Požehnané děti Boží," jako poděkování.

KAPITOLA IX/2

V průběhu zimy druhého roku, co Nektarios pobýval na Euboi, abychom byli přesní, tak 4. ledna, zesnul chalkidský biskup Christoforos Stamatiadis. A protože biskup Makarios z Karystia, který měl sloužit pohřební obřady, byl pryč, byl Nektarios vyrozuměn, aby sloužil a pronesl oslavnou řeč.

Přijal tuto povinnost ve vší vážnosti, v bázni a lásce k Bohu. Jeho řeč toho dne byla výjimečná a zanechala hluboký dojem v srdcích všech přítomných. Mladí i staří opouštěli metropolii s obnovenou vírou a láskou k Bohu. Když odcházeli, všichni mluvili o Nektariovi. Ve skutečnosti byli ve své náklonnosti k němu natolik horliví, že někteří začali navrhopvat, aby byl vybrán jako nástupce biskupa Christofora. Myšlenka se ujala a začala kolovat od úst k ústům. Inspirace byla tak velká, že se to dokonce objevilo v novinách.